

Roodkapje.

Vijf jaar geleden werden mijn vriendin, Ineke Stappers, en ik gevraagd iets speciaals te doen voor een demonstratie op de Utrechtse hondententoonstelling, want wij “deden altijd van die aparte kunstjes met onze honden”. Uitgaande van de dingen die onze honden beheersten, hun uiterlijk en de kinderen onder het publiek, besloten we tot een ingekorte opvoering van het sprookje Roodkapje. Britt, als echte retriever, beheerste de kunst om van alles en nog wat op te rapen en vast te houden en charmant te kwispelen. Zij kreeg een mandje om te dragen en moest (tijdens haar tocht door het ‘bos’) kunstbloemetjes van de grond rapen. Bor, de wolfsgrauwe Duitse Herder van Ineke, had de hoofdrol: hij leerde liggend op zijn zij in zijn (als bed opgemaakte) mand een dekentje over zich heen te trekken en zo stil te blijven liggen. Hij moest vervolgens op commando uit bed springen als Brittje daar met haar mandje met bloemetjes aan kwam kwispelen. Tenslotte moest hij op het commando ‘pang’ dood gaan liggen, als Ineke, verkleed als jager, een geweer op hem richtte. Iets wat hij keurig deed. Om het publiek de rolverdeling extra duidelijk te maken, kregen beide honden een muts op: Bor zo’n ouderwetse witte muts met kantjes uit grootmoeders tijd en Britt een rood mutsje. Omdat ik er niet van houd om je hond zomaar aan te kleden, liet ik – heel educatief – de speaker die het verhaal van Roodkapje vertelde voor aanvang uitleggen, dat het heel handig kan zijn om je hond te wennen aan t shirts, bodystockings, broekjes en mutsen, voor het geval je hond een (operatie)wond heeft waar hij niet aan mag komen. De kap die honden dan meestal van de dierenarts om krijgen, is erg onplezierig en een kledingstuk is dan vaak een prima alternatief. De hond heeft er weinig last van en hij kan toch de wond niet likken of de hechtingen eruit peuteren.

Deze toelichting bleek profetisch te zijn. Enkele maanden later ontdekte ik op Britts kop een bultje, dat er raar uitzag. Het leek een beetje op een ontstoken tekenbeet en gedroeg zich vreemd. We gingen dus gelijk naar de dierenarts die zorgelijk keek en een puntie deed. Enkele dagen later kwam de uitslag. Britt had een mastocytoom, een kwaadaardig gezwel dat onderhuids lange, onzichtbare vertakkingen vormt. Om te voorkomen dat stukjes uitlopers die zich weer verder uitzaaien, blijven zitten, moeten vel en vlees tot enkele centimeters diep zeer ruim rondom het bultje worden weggenomen. Bij Britt zou de wond de omvang van een schoteltje krijgen. Om deze vervolgens dicht te krijgen, moet vaak een huidtransplantatie van vel uit het dijbeen worden gedaan, maar bij Britt kon het vel uit de nek, dat zeer ruim zit, omhoog getrokken worden tot boven op haar kop. Omdat nekhaar veel langer is, leverde dit haar een lief kuifje op.

Britt had heel veel geluk: het hele gezwel werd in een keer weggehaald. Onze dierenarts had gelukkig een ruime blik gehad. Ze vertelde dat ze had gearzeld of ze nog een stuk oorspier weg zou halen en had dit toch maar gedaan onder het motto van ‘je weet maar nooit’: juist hierin bleek naderhand nog een verraderlijke uitloper te hebben gezeten. Daarmee werd Britt een ware lijdensweg van nog meer operaties en zeer pijnlijke behandelingen om restcellen te elimineren, bespaard. En ons de beslissing of wij zoiets wel wilden.

Met Roodkapje in gedachte vroeg ik de vriendin die de fraaie muts van Bor had gemaakt, of zij iets dergelijks kon maken, zodat Britt tijdens het weken lange genezingsproces geen kap om zou hoeven. Het werd een degelijke muts van dik corduroy, die met lussen om de halsband, gaten voor de oren en een strik onder de kin op zijn plaats werd gehouden. De muts bleef prima zitten en beschermde de wond tegen krabben en stoten toen het verband van Britt’s kop af was. Zo bespaarde de opvoering van Roodkapje Brittje en ons veel getob, want zonder dat was ik er misschien nooit op gekomen om de kap door een muts te vervangen.

Elian Hattinga van ’t Sant
(Met dank aan Irene Bruna voor het design)

